

Tato kniha vznikla za laskavé finanční podpory grantu
z Islandu, Lichtenštejska a Norska.

Supported by grant from Iceland, Liechtenstein and Norway.

Děkujeme Tereze za otevřenost, s níž nám vyprávěla svůj
životní příběh, a za možnost seznámit s ním také širokou
veřejnost.

Tento příběh je napsán a nakreslen podle autentických
výpovědí. Jména všech osob i míst v příběhu byla změněna.

TO UŽ JE VŠECHNO SMAZANÝ

STANISLAV SETINSKÝ
& AŠTA ŠMĚ

1993

No našla nás prej s bráchou sociálka tak,
že někdo z baráku zavolał.

Byla jsem zašprajcovaná v tý dřevěný
postýlce, že jsem v ní měla hlavu.

Měli jsme vši a hroznej hlad.

Byli jsme malí.

Takže nás někdo nahlásil.

Protože jsme asi hodně křičeli.

No a ve výsledku to bylo asi tak,
že ta matka byla ve vězení.

Asi ji sebrali a nechali tam dvě děti.

Prej jsme tam byli dva dny
možná...

Potom nás našla sociálka
a odvezli nás do děčáku.

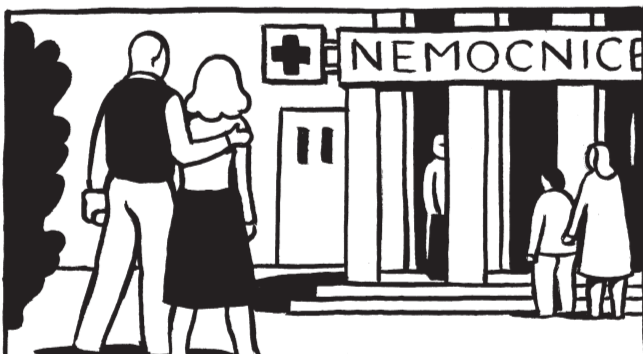
Ale já nevím,
jak to bylo.

To by vám asi
řekla spíš máma.

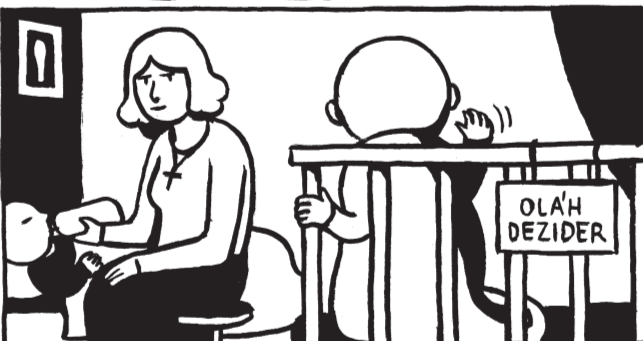
Spolu s tátou, kterej byl
pastorem v církvi bratrský...

... chodili na různý návštěvy.

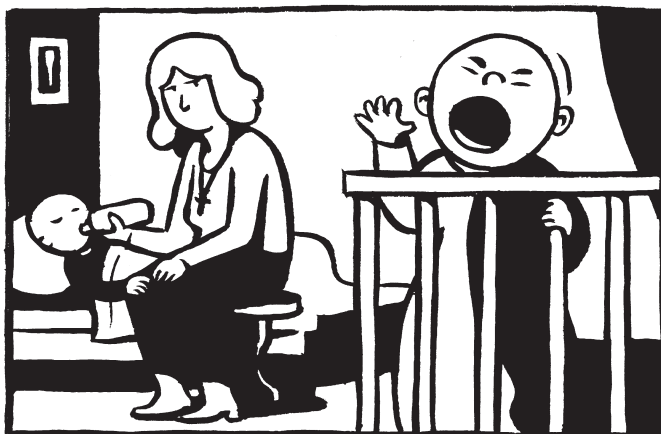

Jedna rodina je poprosila, jestli by nemohli jít za
jednou slepou holčičkou, která má rakovinu, že si
chtěj dáchnout, tak jestli ji nemůže máma krmit.

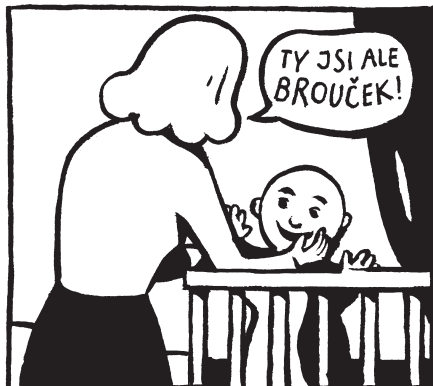

No a ona tam přišla a viděla chlapečka,
kterej byl úplně sám, což byl můj brácha.

1994

Začala za ním chodit
a zjistila, že je z děcáku.

TY JSI ALE
BROUČEK!

Že je úplně sám...

PODÍVEJ,
CO JSEM TI
PŘINESLA

... a že má teda rakovinu.

ZA
DEVATERO
HORAMI
...

Začali se spolu sbližovat.

TADY JE TO...

A pak to dopadlo tak, že si ho vzali domů.

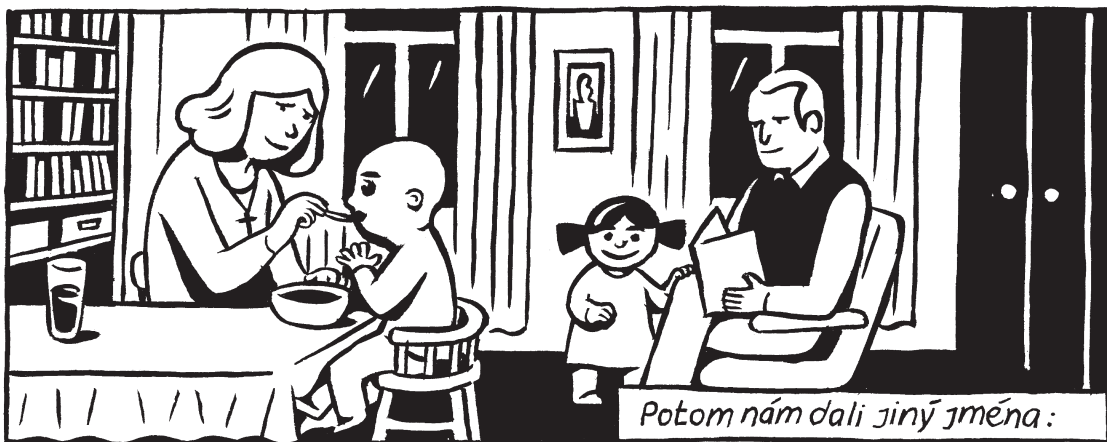
... VÍTE O TOM,
ŽE MÁ SESTRU?

Takže si mě jeli vyzvednout do
jižních Čech.

1995

Potom nám dali jiný jména:

JAROSLAVA
OLÁHOVÁ

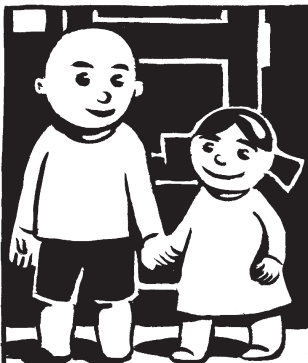
TEREZA
ZMUDOVÁ

DEZIDER
OLÁH

ANDREJ
ZMUD

Brácha měl ještě větší oči než já, takový černý. Vlasý nikdy neměl, byl odmala na chernoškách. V tom lepším období, když ještě jedl, tak byl i silnej.

To prej na mně byl hodně závislej.

Prej se vždycky koukal, co dělám, že jako věděl, že je starší brácha.

Ale pak už byl jenom kost a kůže. Metastázovalo mu to do ledvin.

Takže jsme spolu prožili Vánoce...

...jeho narozeniny.

Potom umřel. A zůstala jsem jenom já.

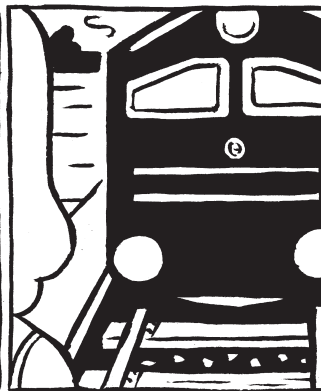
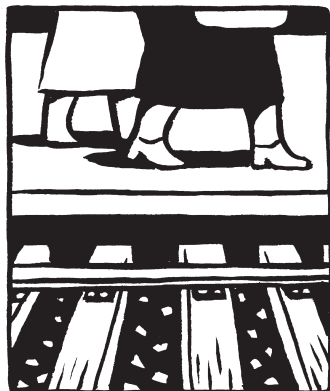
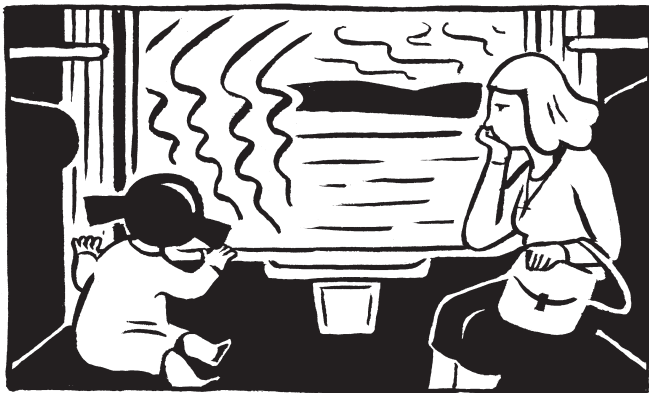
1996

Máma učila na klavír
v lidušce v Počernicích,...

...takže já jsem tam s ní jezdila
a všichni dospělí mě tam děsně rozmazlovali.

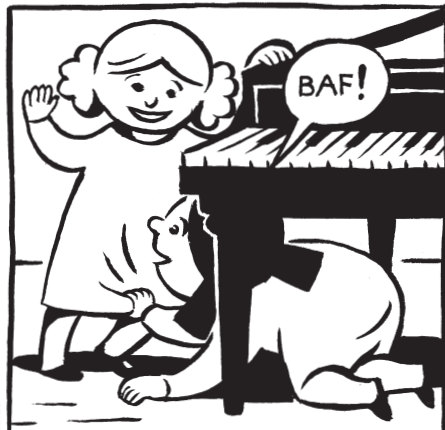

Tak tři měsíce po bráchově smrti měla máma hrozně velký deprese a bolesti. Jako brutální. Ty deprese šly do toho, že když se mnou jezdila do Počernic, tak že ji něco táhlo pod ty koleje.

1997

*U mámy v lidušce jsem byla po školce
vždycky celý odpoledne.*

Takový to milovaný dítě.

Všichni mě tam měli rádi.

*Ve školce jsem byla
takové truhlík.*

*Mně ta osobnost vyžrávala
fakt jako časem.*

Učitelky mě měly rády...

*...ale mezi dětma jsem byla
spíš lůzr.*

*Akorát Tomáš Platil
do mě byl zamilovanej.*

1998

No, oni mi to říkali úplně od začátku, že jsem adoptovaná.

Říkali, že nejsem od nich, že mě mají hrozně rádi a že budu teďka s nimi.

A podle mě říkali i že jsem z děčáku a že si mě vybrali.

Ale jako o tom můj původu...

...to si nejsem úplně jistá.

Já myslím, že máma se strašně bála...

...jak na mě budou lidi reagovat.

Já jsem v dětství věděla, že mi rodiče jsou nejlepší na světě.

že je miluju, že jsou skvělí.

Ale prostě to dítě nějak vyžadovalo ten pocit, že ho někdo porodí.

A máma mi říkala, že to jsem za ní přišla do ložnice...

... a že jsem si jako lehla a dala jsem jako na nás deku...

... a že jsem měla jako fakt potřebu vylézt z toho úkrytu.

A pak jsem prej normálně začala spát a neměla žádný stresy.

1999

Šla jsem do první třídy. Posadili mě vedle holky, se kterou jsem chtěla strašně sedět a byla jsem nadšená.

Ale ona vůbec.

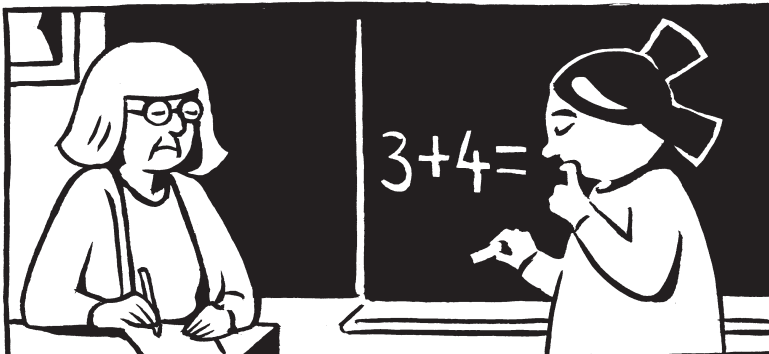
Ta paní učitelka byla strašně fajn. Ona s náma dělala strašně hezký věci. Takže ten první rok začal hezky.

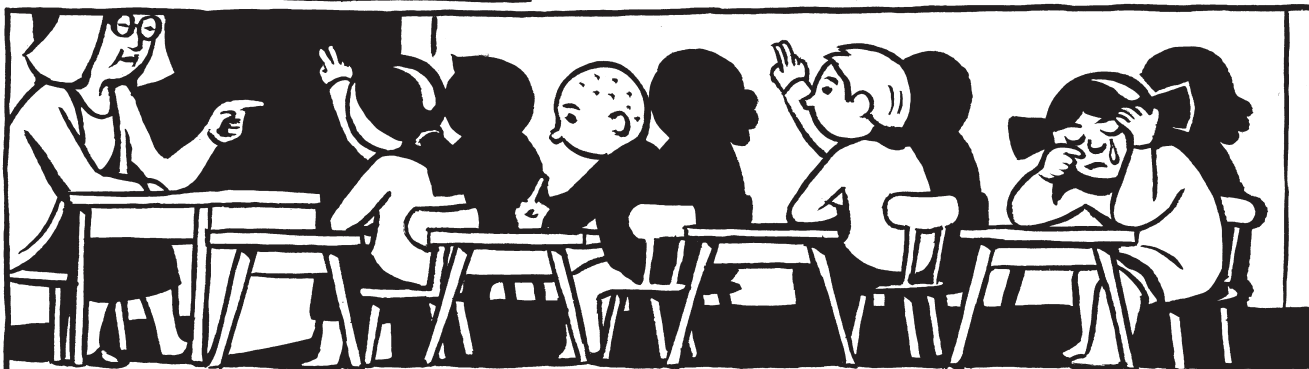
Já jsem pak začala přibírat, říkala máma. Z toho stresu z té školy.

Měla jsem hodně problémů s učením.

Byla jsem dyslektik, dysgrafik, dyskalkul...
... prostě všechno, co je možné.

Já jsem byla takovej jako outsider. Takový to ubrečený dítě. Maminčina.

2000

2001

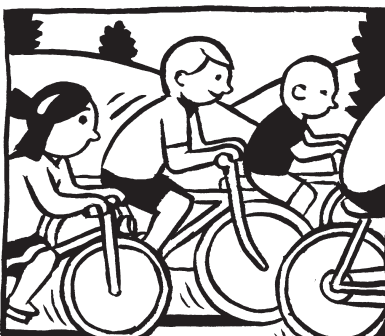
Táta zažil vyhoření. A od té doby on hrozně někam furt chodil. Já jsem s ním měla vždycky sobotu. Chodili jsme po hradech a zámcích. On byl bejvalej horolezec a miloval hory, takže jako sporta tak. Mně to strašně bavilo. To bylo hrozně fajn, protože on byl nadšený, že je se mnou a já jsem byla nadšená, že se mě na nic neptá. On měl rád mlčení. Ale když jsem byla ještě malá, tak jsme si furt vlastně povídali. Furt jsem se ho ptala, co dělal, když byl malej.

2002

O prázdninách jsem jezdila k babičce na celý dva měsíce.

Mám strašně moc bratranců. Jich bylo pět kluků a já jediná holka.

Takže to bylo skvělé. To bylo krásný dětství.

Takový to pravý dětství bez telefonu a tak.

Pak vymysleli nějaký zkoušky jako do party.

Musela jsem něco přelezat a házeli po mě petardy. No prostě kluci. Ale bylo to hrozně fajn.

Jednou jsme si hráli na indiány...

... a kluci mě přivázali ke stromu.

Ale asi na půl dne.

Já jsem tam stála a oni si tam někde běhali.

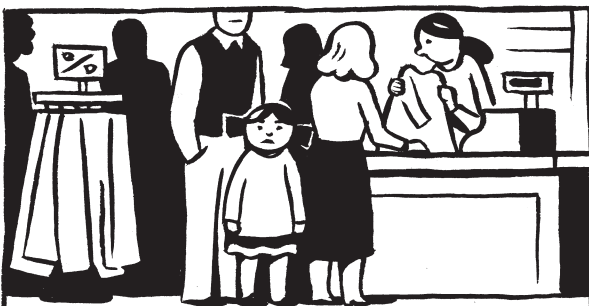
To mi říkala máma teď nedávno.

2003

To bylo v jednom obchodáku, v Tescu.
Byli jsme tam s rodičema a vybírali
jsme tam nějaký šaty pro mě.

A najednou u pokladny jsem se
z ničeho nic rozbrečela.
Jako začala jsem takhle dýchat.

Museli jsme se jít projít.

Tyhle stavy se mi vracely.

Táta s mámou pak už věděli,
že mě musej obejmout
a co máj říkat.

Když to na mě šlo, tak
jsem řekla: Obejmout!

A když jsem se uklidnila,
tak jsem řekla: Stop!

MY TĚ MÁME STRAŠNĚ RÁDI

NIKDY BYCHOM TĚ...

NEVYMĚNILI ZA JINOU...

...HOLČÍČKU NA SVĚTĚ

STOP!

2004

No a pak se to seklo na druhým stupni.
To jsem dostala pubertu silnou.

Na všechno jsem musela mít
poslední slovo. Škola mě nebavila.

Nic mě nebavilo.

Jenom ty lidovky. To bylo hrozně fajn.

Tam se tančilo a zpívalo. Ale ve škole jsem
většinu času seděla vzadu, aby na mě nebylo vidět.

Takže ve škole byl problém.

Tehdy jsem taky začala krást rodičům peníze.

2005

2006

2007

já jsem v té
pubertě byla...

...hodně agresivní.
Na mámu.

Jednou jsem
na ni hodila polštář.

Když jsem se pak o tom s mámou
bavila, ptala jsem se jí, proč
jsem taková, kde se to ve mně bere.

A tehdy mi máma
řekla o mém otci...

... že když se dozvěděl,
že si nás vzali...

... tak on
přišel do toho děčáku.

KDYŽ VY JSTE NÁM VZALI
DVĚ DĚTI, TAK MY SI JICH TEĚ
UDĚLÁME DESET!!!

TAKŽE JÁ SI
MYSLÍM, ŽE TO
MAŠ ASI PO NĚM

2008

Nastoupila jsem na Evangelickou akademii. Já jsem tam rozhodně nechtěla, protože prostě mi to vybrali rodiče, a taky to byla církevní škola, tak proč já bych tam šla.

Ale pak to bylo jinak. Začala jsem tam být hrozně oblíbená, protože jsem byla taková ta úrvaná holka, co hrozně hezky zpívá a baví kolektiv.

PRORADNA' STVOŘENÍ, COŽPAK NEVÍTE...

... ŽE PŘÁTELSTVÍ SE SVĚTEM...

... JE NEPŘÁTELSTVÍ S BOHEM?

HAHAHAHA!

TERKO, TOHLE PŘECE NEJDE. JDI SE VYSPAT! NA ZAHRADU.

MARKU, TO JSI NEMĚL! DYŤ SE NASTYDNE!

TEREZO!

2009

Jednou jsem přišla domů a oni si mě posadili ke stolu.

Já jsem úplně nesnášela, když moje máma brečí.

MAMI
PROSÍMŤE
NEBREČ!

Protože ona brečela docela často, hlavně u filmů.

NECH MAMINKU
BREČET, PROSÍMŤE

TY JO,
CO SE DĚJE?

MY TI MUSÍME NĚCO ŘÍCT...

Táta řekl, že má leukémii. A já jsem zezelenala. V té době jsem měla takovej blok, že jsem neuměla brečet před ostatníma. Takže jsem vypadla do pokoje a řekla jsem, že potřebuju být sama. Tenkrát jsem si myslela, že se to změní, že přestanu chodit na ty párty a budu se starat o tatě. A já jsem se o něj starala. Když jsem přišla domů, tak jsem mu uvařila a takový ty normální věci. Ale chodila jsem furt na ty párty a nebyla jsem třeba moc oporou...

2010

Byla jsem strašně
zamilovaná.

Byla jsem
pořád s ním.

Třeba dva tři dny jsem nebyla doma. Když
se máma dozvěděla, že s ním spím, dala mi facku.
Ale mě bylo všechno jedno. Měla jsem kluka.

Teda aspoň jsem si to myslela.
Von teda ani náhodou.

Ja jsem fakt
byla tehdy úplně
mimo. Vybavuju
si štědrej den.

My jsme jinak měli štědrej den takovej
sváteční. Všichni jsme se hezky obklíli.

A teď najednou tam táta
seděl v pyžamu.

Ani jsem jim nedala podle
mě dárky. Mně byli
úplně jedno.

Vzala jsem všechny peníze, co jsem dostala.
Řekla jsem, že jdu do kostela.

A šla jsem...

Vrátila jsem se až třicátýho.
Na moje narozeniny.

2011

To bylo hrozný.
Z toho mám dodneska
výčitky svědomí. Hlavně
jako s těma penězma.

My jsme doma
neměli skoro ani
co dopusy. A ja
jsem jim nekradla
stovky...

... ale tisícovky.
Abych ja jako
ukázala, že ty
peníze mám.

JAK SES DNESKA MĚL?
VŠECHNO V POHODĚ?
Mně je z toho jako samotný na
blití. To prostě bylo strašný.

JAK SES DNESKA MĚL?
VŠECHNO V POHODĚ?

JA' JSEM SI ŘÍKALA,
JESTLI TŘEBA NĚKoho
NEMÁ?
JA' TO ZJISTÍM

A pak mi napsala esemesku...

... že sorry, že s Robertem něco
budoujou. To tehdy pro mě bylo těžký.

A pak k tomu všemu jsem
zjistila, že mám nějaký jako
čarodějnický schopnosti.

Ja' jsem se prostě na
někoho podívala, a věděla
jsem, co prožil.

Zdalo se mi
o lidech, co se
jim děje.

Bylo strašně
nepříjemný vidět
tu tíhu těch lidí.

Tak
jsem to
zapíjela.

JE TI ČTYŘICET. JSI ROZVEDENÝ.
MAŠ TŘI DĚTI, KTERÝ SKORO NEVIDÍŠ.

A TEĎ TĚ JEŠTĚ CHTĚJ
VYHODIT Z PRÁCE!

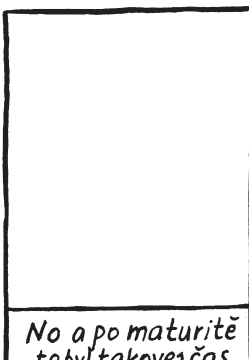

A máma tohle vůbec
nechápe, protože
oni maj úplně
jinou teorii.

2012

No a nevím. Já jsem teda nějakým zázrakem odmaturovala.

No a po maturitě to byl takovej čas, že jsem vlastně nedělala vůbec nic.

Pak jsem začala pracovat v jedny kávrně.

To bylo super, ale taky to bylo hrozný, protože se tam hrozně pilo. Co jsem vydělala, to jsem tam hned prochlastala.

Domů jsem chodila pozdě. Nevidala jsem rodiče.

A vlastně jsem byla ráda, že je nevidím. Táta na tom byl hodně špatně. Já jsem to nezvládala.

Bála jsem se usnout. Měla jsem strach, že když usnu, tak táta umře. Že se probudím a táta nebude.

2013

Nastoupila jsem
na Husárnu. Abych upřímně
řekla, tak mě tam
nebavilo vůbec nic...

... KLIENTI SI ODNAŠÍ
NĚJAKÝ DUCHOVNÍ PRODUKT,
NAPŘÍKLAD VE FORMĚ VĚŠTBY...

... vlastně až na toho Vojtiška, ty sekty, ty mě bavily.

TAKŽE TY SI TAKY
MÝSLÍŠ, ŽE MĚ EVA
NEMÁ RAĎA?

DYŤ JE
TO JEDNO

NO TO
NENÍ!
JEDNO!

ONATI TĚ ŘÍKALA?

TAKHLE PŘÍMO NE

DYŤ JÁ JSEM JÍ
NIC NEUĎĚLALA!

DYŤ TY JÍ TAKY NEMÁŠ,
RÁĎA, TAK CO CHCEŠ PO NÍ?

NO JO,
TY BRĎO!

Ten pocit, že mě všichni musej mít rádi, jsem fakt měla ještě před
třema rokama, na ty Husárny. To je hrozný. Ale jsem ráda, že jsem
to měla, protože teďka potkávám lidi, který to mají taky a já jim rozumím.

2014

To jsem nejdřív jenom nějak hlídala děti a pak jsem nastoupila do školy jako asistentka kluka s kombinovaným postižením.

Od té doby, co mu pomáhám, tak se hodně zlepšil.

Přestěhovala jsem se na Arbesák. Ale za tátou a mámou jsem chodila často.

To už byl táta v invalidním důchodu.

Mně to nějak docházelo už dřív, ale jak na tom byl táta čím dál hůř, tak mi to došlo. Že tady prostě nejsem jenom já. Když vidíte svého tátu, kterej pro mě byl mužnej, takovej ten můj vzor, jak prostě chudák zvrací z těch všech léků, tak pochopíte, že se musíte prostě začít starat. A staráte se.

2015

To už byl táta v nemocnici a já jsem si s ním domluvila setkání. Tam jsem mu to všechno řekla.

Všechno o tom, jak jsem mu kradla ty peníze.

O tom, co mě hrozně mrzí, že jsem v tomhle tom nebyla dobrá dcera, a jestli mi může odpustit.

On na mě koukal, že jsem úplněj blázen, že už to je pryč a že mi to odpustil.

Takže já nemám takový to, co je v těch filmech, jak si lidi vyčítají, že něco nestihli říct, nebo že něco neudělali.

2016

*S mámou si teď voláme
každý den. V neděli spolu chodíme na večeři.*

Říkáme si s mámou hodně věcí.

Měl hroznou radost a já taky.

Ale úplně všechno jí neříkám.

Protože vím, že je hodně citlivá...

*...a že moc nechápe psychicky, že
to dělám,...*

*...že jí to přijde hrozně
náročný a bojí se o mě.*

*KLID
HELENKO,
DEJCHEJ!
UŽ JE TO
DOBŘÝ!*

Říká mi myslím skoro vždycky, že jsem jí zůstala jenom já.

A BRÁČHOVÉ...

A její dva bráčky.

2017

Autoři: Máša Bořkovcová, Markéta Hajská, Vojtěch Mašek

Výtvarné zpracování: Stanislav Setinský

Obálka a grafická úprava: Stanislav Setinský
a Daniela Kramerová

Jazykové korektury: Helena Kaftanová

Vydal spolek Ašta šmé roku 2017

jako svou 4. publikaci.

Vytiskla Tiskárna Protisk, s.r.o., Rudolfská 617,
370 01, České Budějovice.

Vydání první. Počet stran 32.

Kniha vznikla v rámci projektu Hlasy ohrožených dětí,
realizovaném spolkem Ašta šmé.

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejska a Norska.

ISBN 978-80-906587-3-8 (To už je všechno smazaný)

ISBN 978-80-906587-4-5 (Nejisté domovy)

